

За Пръстчето

Народна приказка

Едно врѣме имало единъ сиромакъ кошничаръ съ седемъ дѣца, всички момчета. Но тѣ не били еднакво голѣми и приличали като на стѣпалата на стѣлба, малѣкъ, по-малѣкъ, най-малѣкъ. Най-малкиятъ билъ най-нисѣкъ; едва билъ отъ прѣстѣ по-дълѣгъ, затова и го наричали прѣстчето.

На сиромакъ кошничаръ и на огрижената кошничарска работа никѣкъ не отивала добрѣ. Ни единъ кошничаръ не е ставалъ богатъ, но нашиятъ кошничаръ билъ най-сиромакъ отъ всички. Настанали лоши врѣмена и голѣма скѣпотия. Горкитѣ родители не знаели какво да правятъ да нахранятъ своитѣ седемъ гладни червейчета, които винаги имали добра охота. Една вечеръ тѣ се съвѣтвали по между си, какво да правятъ. Жалъ имъ било за тия гладни дѣчица и отъ жалъ не можали да ги гледатъ. „Знаешъ ли що?“ — казалъ мжжѣтъ; „ще завѣдемъ дѣцата въ гората и тамъ ще ги оставимъ на дѣда Господъ. Той по-добрѣ ще се грижи за тѣхъ, отколкото ние сиромаси. Дѣдо Господъ има повече отколкото е раздалъ“.

Другитѣ момчета не чули това, но Прѣстчето добрѣ чуло, какво ще стане утрѣ съ тѣхъ въ гората. А когато родителитѣ имъ вече си легнали, неговата малка главица цѣла нощъ мислила, какъ да избави себе си и братчетата си.

Сутринята рано се затекълъ той на рѣчицата, натѣпкалъ си джебовеѣ съ бѣли камѣчета и, каточели нищо не било, върналъ се у дома си. На братчетата си ни дума не казалъ отъ това, което чулъ, ни пѣкъ какво мисли да прави.

А татко имъ казалъ: „Да вървимъ въ гората за ягоди. Ще си похапните, сладки сж!“ Всички момченца радостно се затичали, а малкото Прѣстче, като най-малко, полекичка вървѣло по диритѣ имъ. И така ни-